

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0489 van 21 november 2012
in de zaak 1112/0495/A/4/0446

In zake:

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Ivan LIETAER
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, President Rooseveltplein 1
waar woonplaats wordt gekozen
en
advocaat Alain OOSTERLYNCK
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Koning Leopold I Straat 1 bus 3

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Bart DE BECKER
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Loofstraat 39
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 8 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 19 januari 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Menen van 12 september 2011 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partij onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van een tuinafsluiting.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 12 september 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende, verwerende en tussenkomenende partij zijn schriftelijk verschenen.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 6 april 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de vierde kamer heeft met een beschikking van 10 mei 2012 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partij tot tussenkomst beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

IV. FEITEN

Op 13 juli 2011 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de tussenkomenende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Menen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van een omheining”*.

Het betrokken bouwperceel situeert zich ten oosten van het centrum van Menen. De voorzijde van het perceel, waar een woning is opgericht, grenst aan de N8/[REDACTED]. De achterzijde van het perceel is breder en grenst aan een oude, afgesloten [REDACTED]. Het talud tot aan het watervlak is sterk hellend en loopt over een afstand van ongeveer 7 meter.

De aanvraag omvat het oprichten van een houten afsluiting van 2 meter hoog op 10 cm van de linkerperceelsgrens. De afsluiting wordt voorzien over een lengte van 14 meter vanaf het watervlak van de oude [REDACTED].

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979 vastgestelde gewestplan ‘leper-Poperinge’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 19 juli 2011 tot en met 17 augustus 2011, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 22 juli 2011 een gunstig advies uit.

Het advies van Waterwegen en Zeekanaal NV van 6 september 2011 luidt als volgt:

“ ...

De ingreep situeert zich naast een perceel in beheer bij W&Z (■■■■). De omheining zal zich op 10 cm van het naburige perceel bevinden, loodrecht op het talud naar de ■■■■.

De reden voor het ongunstig advies is dat de ■■■■ nog steeds gecatalogeerd is als bevaarbare rivier, waardoor de eigendomsgrens tussen openbaar en privaat domein bepaald is op de kruin van het talud. Daarnaast rust er op de particuliere eigendommen nog een zone van erfdienstbaarheid (van doorgang). Bovenstaande houdt dan ook in dat er, zeker wat het openbaar domein betreft, geen afsluiting mag geplaatst worden. Wat betreft de private eigendom dient het recht van doorgang van W&Z steeds gevrijwaard te blijven.

...”

De gemeentelijke dienst grondgebiedzaken-ruimtelijke ordening brengt op 7 september 2011 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Menen weigert op 12 september 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Het perceel, gelegen langs de ■■■■ (gewestweg), maakt deel uit van hoofdzakelijk rijbebouwing op ongeveer één kilometer ten oosten van het centrum van Menen...

De aanvraag voorziet in de plaatsing van een houten afsluiting ter hoogte van de rechter perceelsgrens van het uiterst achteraan gelegen L-vormige tuingedeelte, in eigendom van de aanvrager. De afsluiting wordt geplaatst op ongeveer 0,10m van de rechter perceelsgrens en is ongeveer 2m hoog. De afsluiting volgt over 7m het normale niveau van de bestaande tuin en wordt trapsgewijs doorgetrokken over het sterk hellend talud tot aan het watervlak van de ■■■■. De afsluiting heeft een totale lengte van 14m. Ter hoogte van het begin van het talud (bovenaan) wordt een doorgangspoortje van 1,20m breed aangebracht, hoogte idem afsluiting.

De aanvraag is zowel bouwtechnisch als esthetisch niet verantwoord op voorgestelde locatie. Het ontwerp is niet verenigbaar met zijn onmiddellijke omgeving, waarbij o.a. natuurbehoud, bosbouw en landschapszorg de hoofdtoon aangeven. De plaatselijke aanleg en de ruimtelijke draagkracht wordt door de beoogde werken overschreden.

In het ontwerp wordt geen rekening gehouden met de op de private eigendommen gevestigde erfdienstbaarheden, in het bijzonder deze voor Waterwegen en Zeekanaal en voor de aanpalende bewoners, en met het achterliggende park ■■■■. ... Het ontwerp houdt geen rekening met de gevestigde landschappelijke en natuurlijke waarden van het achterliggend gebied.

...

Ten opzichte van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening van 11 december 2008 werden geen afwijkingen vastgesteld

...”

De tussenkomen partij tekent tegen deze beslissing op 18 oktober 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 12 december 2011 om het beroep zonder voorwerp te verklaren omdat de stedenbouwkundige aanvraag sinds 1 december 2010 zou vrijgesteld zijn van een stedenbouwkundige vergunning.

Na de hoorzitting van 20 december 2011 beslist de verwerende partij op 19 januari 2012 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder de voorwaarde dat de houten afsluiting beperkt wordt tot de eerste 7 meter en dat de afsluiting voor de laatste 7 meter uitgevoerd wordt in paal en draad met begroeiing. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

4 MOTIVATIE STANDPUNT DEPUTATIE

De Deputatie sluit zich niet aan bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar en motiveert haar standpunt als volgt :

...

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

...

In het beroepsschrift wordt gesteld dat de stad ten onrechte advies vroeg aan W&Z en dat de oude [REDACTED] geen bevaarbare waterloop is en bijgevolg niet behoort tot het ambtsgebied van W&Z. Volgens W&Z is deze [REDACTED] nog steeds gecatalogeerd als een bevaarbare rivier, deze stelling werd alsook telefonisch bevestigd door de dienst Waterlopen. Niettemin kan met de raadsman van aanvrager worden opgemerkt dat het uiterst vreemd is dat de Afdeling blijft volhouden dat het om een bevaarbare waterloop gaat. De [REDACTED] is immers afgesloten en geenszins bevaardbaar.

...

Ter hoorzitting werd door de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar terecht opgemerkt dat de aanvraag geenszins is vrijgesteld van vergunning vermits de gevraagde afsluiting zich buiten de 30 m van de woning bevindt.

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

De afsluiting volgt over 7 m het normale niveau van de bestaande tuin en wordt trapsgewijs doorgetrokken over het sterk hellend talud tot aan het watervlak van de [REDACTED]. De totale lengte van de afsluiting bedraagt 14m. Ter hoogte van het begin van het talud (bovenaan) wordt een doorgangspoortje van 1,20 m breed aangebracht.

Ter hoorzitting wees de stad op het belang van de Meense Groenvallei. Aanvrager verklaarde dat een afsluiting in hout vooral voor de eerste 7 m belangrijk is. Wanneer de houten afsluiting wordt beperkt tot de eerste zeven meter en voor de overige 7 m wordt uitgevoerd in paal en draad met begroeiing, wordt de privacy van aanvrager bewaard en wordt de ruimtelijke impact ook beperkt. Dit kan opgelost worden met het opleggen van een voorwaarde.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verzoekende partij is een belanghebbende derde voor wie de vervaltermijn van 45 dagen ingaat de dag na deze van de startdatum van de aanplakking.

Uit de gegevens van het dossier blijkt niet wanneer de mededeling van de bestreden beslissing is aangeplakt.

Wel blijkt dat de aanplakking niet eerder kon gebeuren dan maandag, 23 januari 2012 aangezien de bestreden beslissing bij aangetekende brief van vrijdag, 20 januari 2012 is bezorgd aan de aanvrager.

Het beroep van de verzoekende partij, ingesteld bij aangetekende brief van 8 maart 2012, is derhalve tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

De verzoekende partij is de eigenaar en bewoner van de eigendom die aanpalend is aan de achtertuin waarvoor door de bestreden beslissing de stedenbouwkundige vergunning in laatste administratieve aanleg werd vergund.

Hij heeft evidentelijk belang bij het bestrijden van deze vergunning, die om de redenen die hieronder zijn uiteengezet onwettig is. hij is een natuurlijk persoon die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden van de bestreden vergunningsbeslissing (cf. art. 4.8.16 § 1, 3°, VCRO). Het betreft in zijn hoofde zowel esthetische schade (verlies van open en wijds zicht op de [REDACTED] en het achterliggend gebied – zie de foto's opgenomen als stuk nr. 6) als waardevermindering van zijn eigendom doordat zijn tuin en het zich van daaruit veel nauwer en minder mooi zal zijn.

...”

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verzoekende partij voert aan eigenaar en bewoner te zijn van een eigendom die paalt aan de achtertuin waarvoor de bestreden beslissing een stedenbouwkundige vergunning heeft verleend. Hieruit wordt zonder meer afgeleid dat men hinder of nadelen ondervindt en bijgevolg als belanghebbende moet worden aanzien, overeenkomstig artikel 4.8.16 §1, eerste lid 3° VCRO. Hierbij wordt zonder meer gewezen op esthetische schade (verlies van open en wijds zicht op de [REDACTED] en het achterliggend gebied) en op de waardevermindering van zijn eigendom doordat zijn tuin en het zicht van daaruit veel nauwer en minder mooi zal zijn.

Verwerende partij is het hiermee niet eens.

Het feit dat verzoekende partij eigenaar is van een aanpalend perceel bewijst op zich niet dat men hinder of nadeel ondervindt ingevolge de bestreden beslissing.

Ook uw Raad heeft reeds geoordeeld dat het louter nabuurschap op zich niet volstaat om aan verzoekende partij het vereiste belang te verschaffen bij een procedure voor uw Raad. (RVVb, 26 april 2011, nr. A/2011/0052)

Niet alleen moet verzoekende partij het bestaan van de hinder of nadelen voldoende aantonen, maar zij dient ook de aard en de omvang ervan voldoende concreet omschrijven. Bovendien dient verzoekende partij het causaal verband aan te tonen tussen enerzijds de bestreden beslissing en anderzijds de hinder of nadelen die zij zou kunnen ondervinden.

In casu paalt het perceel van verzoekende partij enkel ter hoogte van de achterste perceelsgrens aan de achtertuin van de aanvrager van de vergunning. Bovendien moet worden gewezen dat op het perceel van verzoekende partij nog een bijgebouw staat (zie bijlage #), zodat de vraag rijst in welk opzicht verzoekende partij een verlies van open en wijds zicht op de [REDACTED] kan ondervinden. Wie vanuit zijn tuin op een bijgebouw kijkt, heeft sowieso geen zicht op de achterliggende [REDACTED]. In de veronderstelling dat verzoekende partij pas vanaf de achterkant van het bijgebouw gebruik maakt van zijn tuin (wat gelet op de reeds aanwezige diepe tuin niet zo aannemelijk lijkt), moet worden gewezen dat de afsluiting de laatste 7 m moet worden uitgevoerd in paal en draad met begroeiing. De zogenaamde “waardevermindering” is bovendien een loutere bewering die met geen enkel concrete gegevens van de zaak wordt aangetoond.

Kortom het verzoekschrift toont op geen enkele wijze aan dat de opgeworpen hinder of nadeel aannemelijk is voor verzoekende partij.

...

De tussenkomende partij stelt:

“..."

Het belang van verzoeker op basis van beweerde “hinder of nadelen” omvat twee elementen:

- 1. “esthetische schade”: zoals te zien op de foto op volgende pagina staat er een omvangrijk bijgebouw op het perceel van verzoeker (aangeduid met rode cirkel); er is geen sprake van een “open en wijds zicht” op de achterliggende [REDACTED], zodat dit zicht ook niet kan worden aangetast; bovendien wordt de laatste 7 meter van de afsluiting uitgevoerd in paal en draad met begroeiing;*
- 2. “waardevermindering”: dit is een loutere bewering die op geen enkele manier wordt bewezen.*

...”

De verzoekende partij dupliceert:

“..."

De verzoekende partij stelt niet zonder meer en ongemotiveerd dat hij een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden stedenbouwkundige vergunning. Hij verwijst dienaangaande naar de uiteenzetting op p. 5, bovenaan, van het annulatieberoep, om niet in herhaling te vallen. Hieruit blijkt dat het in casu niet gaat om een louter nabuurschap of de enkele hoedanigheid van eigenaar van het pand. De verzoekende partij bewoont het huis ook in hoofdverblijf, en door de bestreden vergunning wordt het

zijdelings mooi uitzicht op de [REDACTED] en het mooi gebied erachter wel degelijk verstoord, wat niet ernstig kan betwist worden.

De verzoekende partij heeft dit voldoende omschreven en overigens gestoffeerd door de voorlegging van foto's (stukken 6). De eigendom van de verzoekende partij paalt onmiddellijk aan deze van de tussenkomen de partij. Het betreft dus een gans andere situatie dat deze die aanleiding gaf tot het arrest van 26 april 2011 waarvan sprake op p. 3 sub II van de antwoordnota van de Bestendige Deputatie, en waar er sprake was van een geruime afstand. Overigens volstaat wettelijk gezien de mogelijkheid van hinder of nadelen (getuige daarvan het gebruik van het woord 'kan' in art. 4.8.16 § 1, 3°, VCRO).

Het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 27 april 2011, waarnaar wordt verwezen op p. 4 van de nota voor de tussenkomen de partij betrof een geval waar omtrent de ene verzoeker werd geoordeeld dat er wel voldoende concrete elementen werden aangevoerd omtrent de aantasting van het leefklimaat, en omtrent de andere verzoeker werd geoordeeld dat er geen belang is indien men enkel eigenaar is van de woning, zonder er zelf te wonen, en zonder nadere uitleg. In casu is het één noch het ander aan de orde.

Ook een uitvoering van de laatste 7 meter van de afsluiting in paal en draad weerlegt dit nadeel en deze hinder niet, gezien er begroeiing daarvan vergund is, zodat het zicht op korte termijn en permanent evenzeer zal belemmerd worden als wanneer het een andere afsluiting betrof.

Er is uiteraard ook een causaal verband tussen het voorwerp van de bestreden vergunning en de hinder die de verzoekende partij hierdoor zal ondervinden. De vernauwing van zijn zicht is uiteraard het gevolg van de aldus vergunde afsluiting ..."

Beoordeling door de Raad

1.

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing.

Het wordt niet betwist dat het tuingedeelte van de verzoekende partij ter hoogte van de gevraagde afsluiting paalt aan het tuingedeelte van het bouwperceel.

Uit de feiten uiteenzetting blijkt dat de gevraagde afsluiting wordt geplaatst op 10 cm van de perceelsgrens met de verzoekende partij. Over een afstand van 7 meter betreft het een houten afsluiting met een hoogte van 2 meter, die overgaat in een afsluiting met paal en draad en begroeiing.

Het betoog van de verzoekende partij dat de gevraagde afsluiting haar tuin en zicht benadeelt, overtuigt.

De exceptie kan niet aangenomen worden.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Derde middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3, § 2, 42°, van artikel 9, §1 en van artikel 10, § 1, 5°, van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

In de bestreden beslissing wordt een vergunning verleend voor de plaatsing van een nieuwe afsluiting ondermeer op de helling van de voornoemde oude [REDACTED].

Nochtans is dit de talud van deze waterloop, die dus loopt tot aan de kruin. Deze talud is een deel van de oeverzone, waarbinnen volgens de bepaling van art. 10 § 1, 5° van het in de aanhef van dit middel aangehaalde decreet geen nieuwe bovengrondse constructies mogen worden opgericht. In casu is deze afsluiting kennelijk niet noodzakelijk voor het beheer van deze oude [REDACTED], noch voor het vervullen van de functies die aan dit oppervlaktewaterlichaam werden toegekend, en betreft het ook geen werk van algemeen belang noch een constructie die verenigbaar is met de functies van deze oeverzone. Dit wordt ook niet beweerd noch in de motivering van het bestreden besluit noch in het (overigens terzake negatief) advies van de NV Waterwegen en Zeekanaal.

De slotsom is derhalve dat de stedenbouwkundige vergunning minstens wat betreft het gedeelte van de afsluiting die gelegen is in het talud van deze oude [REDACTED] onvergundbaar is volgens de bepalingen van dit decreet van 2003. Ingevolge art. 4.3.3 VCRO diende de vergunning ook om die reden geweigerd te worden.

...”

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Welnu, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, valt niet in te zien hoe het plaatsen van een afsluiting onverenigbaar zou zijn met de functie van oeverzone.

Het feit dat de bestreden beslissing hierover niets vermeldt, betekent niet noodzakelijk dat voormeld artikel 10 zou zijn geschonden. Immers de vergunningverlenende overheid hoeft niet alle artikels op te werpen die op een aanvraag in concreto niet van toepassing zijn. Bovendien hebben noch W&Z, noch de vergunningverlenende overheid in eerste aanleg, noch verzoekende partij tijdens het openbaar onderzoek, gewezen op een mogelijke schending van artikel 10 §1 5° DIW.

Redelijkerwijze kan er niet geëist worden dat in een vergunningsbesluit een uitgebreide motivering wordt gewijd aan punten die tijdens de administratieve procedure niet betwist werden en die op zicht van het dossier geen bijzondere problemen stellen die een specifiek onderzoek zouden vereisen. (RvS, 29 maart 2002, nr. 105.345)

...”

De tussenkommende partij stelt:

“ ...

De afsluiting waarvoor vergunning is verleend is ook verenigbaar met de functies die de oeverzone rond de oude [REDACTED] vervult.

Uit de memorie van toelichting bij het DIW blijkt dat een oeverzone drie mogelijke functies kan hebben:

- *de natuurbehoudsfunctie,*
- *de functie van bufferstrook (bescherming tegen inspoeling van grond (bescherming tegen erosie), meststoffen en andere nutriënten en bestrijdingsmiddelen),*
- *het behoud en het herstel van de natuurlijke werking van watersystemen.*

Met andere functies moet volgens de decreetgever geen rekening worden gehouden.

Als de oeverzone van de oude [REDACTED] al één van deze drie functies zou vervullen, wordt geen van die functies aangetast door vergunde afsluiting.

“ ...”

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

Het bouwverbod waarvan sprake in art. 10 § 1, 5°, van het in dit middel aangehaalde decreet integraal waterbeleid van 2003 is algemeen, behoudens de bepaalde uitzonderingen, die hier duidelijk niet toepasselijk zijn. De vraag of de vergunde afsluiting dus al dan niet onverenigbaar zou zijn met de functie van de oeverzone is niet relevant in rechte.

Er wordt niet gemotiveerd en bewezen dat deze afsluiting noodzakelijk zou zijn voor het beheer of het vervullen van de functies van dit oppervlaktewaterlichaam. Het is ook geen werk van algemeen belang, en het is niet verenigbaar met de functies van oeverzone. Hieromtrent is trouwens geen enkele motivatie te vinden in de bestreden beslissing, en uiteraard mag in rechte enkel worden rekening gehouden met de daarin opgegeven motivering, die achteraf niet meer kan worden aangevuld.

Ondermeer door de algemeenheid van het principe van het decretaal bouwverbod in oeverzones is het bovendien niet de verzoekende partij die moet bewijzen dat de uitzonderingen daarop niet toepasselijk zijn.

“ ...”

Beoordeling door de Raad

1.

In artikel 3, § 2, 6° van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid wordt het begrip “oppervlaktewaterlichaam” gedefinieerd als “een onderscheiden oppervlaktewater, zoals een meer, een wachtbekken, een spaarbekken, een stroom, een rivier, een kanaal, een overgangswater, of een deel van een stroom, rivier, kanaal of overgangswater”.

In hetzelfde decreet wordt onder “talud” begrepen: strook land binnen de bedding van een oppervlaktewaterlichaam vanaf de bodem van de bedding tot aan het begin van het omgevende maaiveld of de kruin van de berm (artikel 3, § 2, 42°).

Artikel 9, § 1, lid 1 van hetzelfde decreet bepaalt dat de oeverzone van elk oppervlaktewaterlichaam, met uitzondering van de waterwegen, ten minste de taluds ervan omvat.

2.

Het wordt niet betwist dat de “oude [REDACTED]” bedoeld in het bestreden besluit een “oppervlaktewaterlichaam” is in de zin van artikel 3, § 2, 6° van voormeld decreet.

Het talud op het bouwperceel ter hoogte van de gevraagde afsluiting behoort derhalve tot de oeverzone van de “oude [REDACTED]”.

3.

Artikel 10 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid bepaalt:

“§ 1. In de oeverzones gelden ten minsten de volgende bepalingen :

(...)

5° er mogen geen nieuwe bovengrondse constructies worden opgericht, met uitzondering van die constructies die noodzakelijk zijn voor het beheer van het oppervlaktewaterlichaam, voor het vervullen van de functie of de functies die werden toegekend aan het oppervlaktewaterlichaam, van werken van algemeen belang en van de constructies die verenigbaar zijn met de functie of de functies van de oeverzone;

(...)”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet betreffende het integraal waterbeleid wordt de aangehaalde bepaling als volgt toegelicht (*Parl.St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1, 27*):

“Wat het oprichten van constructies in de oeverzone betreft, ligt het voor de hand dat alle bouwwerken en vaste inrichtingen op de oppervlakte van de oeverzone moeten worden vermeden. Het is immers overduidelijk dat deze de functie van de oeverzone belemmeren. Uitzondering wordt gemaakt voor die constructies die noodzakelijk zijn voor het beheer van het oppervlaktewaterlichaam, zoals bijvoorbeeld sluizen en dijken en voor de aanleg van bruggen. Ondergrondse constructies zoals gas-, water- en andere leidingen voor nutsvoorzieningen kunnen uiteraard ook. Ook constructies die aansluiten bij de economische of transportfunctie van het betrokken oppervlaktelichaam, zoals aanlegsteigers of kaaimuren en loskades voor een nabijgelegen haven of watergebonden industriegebied, moeten mogelijk blijven. Het spreekt voor zich dat constructies die noodzakelijk zijn voor het beheer van de oeverzone in het licht van de functie(s) ervan, zoals vogelkijkhutten, zitbanken, verhardingen met het oog op dijkrecreatie of afsluitingen om ervoor te zorgen dat grazende runderen het talud niet vertrappelen, eveneens moeten kunnen. Dit geldt ook voor kleinschalige infrastructuur in functie van de realisatie van de doelstelling vermeld in artikel 5, 10°, van dit ontwerp, bv. de aanleg van fietspaden. Voor de definitie van werken van algemeen belang wordt verwezen naar het artikel 103, § 1, van het Decreet Ruimtelijke Ordening.”

4.

Uit de feiten uiteenzetting blijkt dat het gevraagde het oprichten van een afsluiting betreft, met als enige functie het bouwperceel af te sluiten ten aanzien van het buurperceel, en dat de afsluiting voor “de laatste 7 meter” zou worden geplaatst op het talud van de oude [REDACTED].

Uit de toelichting aangehaald in het randnummer 3 blijkt dat alle bouwwerken en vaste inrichtingen op de oppervlakte van de oeverzone moeten worden vermeden. De uitzonderingen op die regel dienen derhalve op een beperkte wijze geïnterpreteerd, hetgeen overigens ook blijkt uit dezelfde toelichting.

Het gevraagde heeft geen enkel uitstaans met een mogelijke functie van de betrokken oeverzone en kan in het licht van het voorgaande niet beschouwd worden als een constructie die bij wijze van uitzondering kan worden toegelaten op grond van artikel 10, § 1, 5° van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid.

Het bestreden besluit is derhalve in strijd met artikel 10, § 1, 5° van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk en gegrond.
2. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.
3. De Raad kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 21 november 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Hildegard PETTENS

Nathalie DE CLERCQ